

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про засади державної мовної політики»

м. К и ї в
30 січня 2013 року
№ 4-у/2013

Справа № 2-7/2013

Конституційний Суд України у складі суддів:

Головіна Анатолія Сергійовича — головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Винокурова Сергія Маркіяновича,

Гультая Михайла Мирославовича — доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Пасенюка Олександра Михайловича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року № 5029-VI (Офіційний вісник України, 2012 р., № 61, ст. 2471) (далі — Закон).

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М. М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

У С Т А Н О В И В :

1. Суб'єкт права на конституційне подання — 51 народний депутат України — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), Закон у цілому в зв'язку з порушеннями права законодавчої ініціативи народних депутатів України та встановленої Конституцією України процедури розгляду і ухвалення проекту Закону, які полягають у тому, що під час другого читання проект Закону всупереч вимогам Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України» (далі — Регламент), не був розданий народним депутатам України для ознайомлення, і вони не мали можливості обговорювати та голосувати за внесені ними поправки і пропозиції, а кількість народних депутатів України, які брали участь у голосуванні, була значно меншою від необхідної.

Обґрунтовуючи неконституційність Закону, автори клопотання наводять окремі положення статей 1, 6, 8, 68, 84, 85, 152 Конституції України та вважають, що під час розгляду та ухвалення Верховною Радою України проекту Закону порушено вимоги статей 82, 89, 91, 93 Основного Закону України, статей 117, 118, 119, 120, 121 Регламенту, статей 1, 15, 16 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» (далі — Закон про комітети). Неконституційність Закону суб'єкт права на конституційне подання мотивує, посиляючись на ряд рішень Конституційного Суду України, положення Регламенту та Закону про комітети.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Другою колегією суддів Конституційного Суду України ухвали від 15 січня 2013 року про відмову у від-

критті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України», виходить з такого.

Конституційне подання має містити правове обґрунтування тверджень щодо неконституційності оспорюваного правового акта або його окремих положень (пункт 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України»).

Автори клопотання стверджують про порушення права законодавчої ініціативи народних депутатів України, однак правового обґрунтування щодо цього не наводять.

Відповідно до частини першої статті 152 Конституції України закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України або якщо була порушена встановлена Конституцією України процедура їх розгляду, ухвалення або набрання ними чинності.

Згідно з позицією Конституційного Суду України неконституційним може бути визнаний лише той правовий акт Верховної Ради України, у процесі прийняття чи схвалення якого або набрання ним чинності було порушено процедурні вимоги, що встановлюються безпосередньо Конституцією України, а не іншими правовими актами (абзац другий пункту 2 мотивувальної частини Рішення від 12 липня 2000 року № 9-рп/2000, ухвали від 14 липня 2011 року № 35-у/2011, від 27 грудня 2011 року № 65-у/2011).

Однак матеріали конституційного подання не підтверджують порушення саме конституційної процедури розгляду та ухвалення Закону. Надані народними депутатами України матеріали не можна вважати правовим обґрунтуванням таких порушень (ухвали Конституційного Суду України від 1 червня 2011 року № 16-у/2011, від 14 липня 2011 року № 35-у/2011).

У конституційному поданні автори клопотання фактично порушують питання щодо дотримання Верховною Радою України положень Регламенту, Закону про комітети під час розгляду та ухвалення проекту Закону, яке за статтями 150, 152 Конституції України, статтею 14 Закону України «Про Конституційний Суд України» не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Законом України «Про Конституційний Суд України», та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні, є підставами для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 3 статті 45 цього Закону.

Враховуючи викладене та керуючись статтею 153 Конституції України, статтями 39, 45, 50 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року № 5029-VI на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного

подання вимогам, передбаченим цим Законом, та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ